

Кели Армстронг - „Пробуждането“

Когато вратата на килията ми изщрака и се отвори, първата мисъл, която прониза упоения ми мозък, беше, че Лиз е променила решението си и се е върнала. Но нима духовете отварят врати? Да, понякога ме молеха да отворя някоя, за да говоря със зомбито на мъртвец, притежавал свръхестествени способности и станал жертва на лудия учен, но те самите нямаха нужда да отварят врати.

Седнах в леглото, разтърках насълзените си очи и запремигнах в опит да пропъдя мъглата, останала в организма ми от приспивателните. Вратата остана открената за миг. Свлякох се от леглото, преминах на пръсти по дебелия килим на наподобяващата хотелска стая спалня, като се молах някой да повика онзи в коридора, за да мога да избягам, преди тези хора да са започнали експериментите си с мен...

– Здравей, Клоуи – разцъфна във вежлива усмивка д-р Давидоф и широко отвори вратата.

Д-р Давидоф не беше много възрастен – може би петдесетгодишен, – но ако трябваше да му дам роля във филм, щеше да е на изкуфял учен с треперещи ръце. Сигурна бях, че ще работи усърдно над нея и ще я изиграе блестящо.

Жената зад него имаше шикозна руса прическа и носеше елегантен костюм. За нея ще е ролята на майката на най-противното момиче в класа. Кое то си е попадение право в десетката, защото и в действителност беше тя, майката на Виктория – Тори Енрайт, единственото момиче от Лайл Хаус, което не бяхме включили в плана си за бягство и с пълно основание, като се има предвид, че тъкмо тя бе една от причините да избягам от дома.

Майката на Тори носеше хартиена торбичка с логото на магазините „Мейсис“, сякаш току-що бе свършила с покупките и на връщане се бе отбила, за да направи някой и друг ужасяващ експеримент, преди да се прибере у дома за вечеря.

– Сигурна съм, че имаш много въпроси, Клоуи – каза д-р Давидоф, когато седнах на ръба на леглото. – Тук сме, за да им отговорим. Но най-напред ще трябва и ти да ни помогнеш.

– Саймън и Дерек – изрече госпожа Енрайт. – Къде са?

Преместих поглед от нея към д-р Давидоф, който се усмихваше и кимаше окуражително с глава, сякаш не се съмняваше, че ще издам приятелите си. Не съм проблемно дете. Никога не съм бягала от къщи. Никога не съм тропала с крак, не съм пищяла, че животът е несправедлив и искам изобщо да не съм се раждала. Винаги, когато баща ми казваше, че отново се местим и трябва да сменя училището, аз преглъщах през сълзи: „Ама, аз тъкмо си намерих приятели“, кимах с глава и му казвах, че разбирам. Приеми съдбата си. Надявай се на най-доброто. Бъди голямо момиче. Сега, като погледнах назад и видях, че винаги съм правила онова, което се иска от мен, си дадох сметка, че отдавна съм се включила в играта. Когато възрастните ме галеха одобрително по главата и ми казваха, че вече съм пораснала, всъщност имаха предвид, че се радват, защото не съм пораснала достатъчно, за да задавам въпроси, да се съпротивлявам.

Гледах д-р Давидоф и госпожа Енрайт и си мислех за онова, което ми бяха сторили – бяха ме излъгали, бяха ме заключили тук – и вече *ми се искаше* да тропна с крак. Искаше ми се да крещя. Ала нямаше да им доставя това удоволствие. Срегнах погледа на госпожа Енрайт и опулих очи:

– Искате да кажете, че още не сте ги открили?

Помислих си, че ще ме удари през лицето, ако в същия момент д-р Давидоф не беше вдигнал ръка.

– Не, Клоуи, не сме намерили момчетата – каза той. – Много сме загрижени за здравето на Саймън.

– Защото мислите, че Дерек ще го нарани, така ли?

– Не нарочно, разбира се. Знам, че Дерек е привързан към Саймън.

„Привързан“ ли? Колко странна дума използва той. Дерек и Саймън бяха несъщи братя, но бяха много по-близки, отколкото всички кръвни братя, които познавах. Наистина, Дерек беше върколак, ала точно тази част от същността му винаги щеше да го *възпира* и нямаше да позволи Саймън да бъде наранен. Щеше да го защити на всяка цена – вече бях виждала да го прави.

Вероятно скептицизмът се бе изписал на лицето ми, защото д-р Давидоф поклати глава, сякаш изразяваше разочарованието си от мен.

– Добре, Клоуи. Щом като не споделяш загрижеността ни за Саймън, може би ще се разтревожиш за здравето му.

– К-какво з-за... – когато бях напрегната, започвах силно да заеквам, а не исках те да разберат, че са уцелили слабото ми място, затова заговорих по-бавно:

– Какво му е на здравето?

– Състоянието му.

Очевидно, не само аз гледах твърде много филми. Ей сега щяха да ми кажат, че Саймън има някакво рядко заболяване и ако не вземе лекарствата си през следващите дванайсет часа, ще експлодира.

– Какво му е на състоянието?

– Страда от диабет – отговори д-р Давидоф. – Нивата на кръвната му захар трябва да се следят и да се регулират.

– С някоя от онези тест-лентички ли? – изрекох бавно, докато в същото време трескаво мислех.

Саймън имаше навика да изчезва в банята преди хранене. Мислех си, че просто обича да си мие ръцете. Веднъж се сблъсках с него на вратата и го видях как бързо мушна малка черна кутийка в джоба си.

– Точно така – каза д-р Давидоф. – Ако се грижи добре за себе си, диабетът може лесно да се контролира. Ти не знаеше, защото нямаше нужда да знаеш. Защото Саймън води напълно нормален живот.

– С едно изключение – обади се майката на Тори.

Тя бръкна в хартиената си торба и измъкна от вътре малка раничка. Приличаше на раницата на Саймън, но не можех да се закълна, че е същата – може да са я купили отнякъде. Вярно е, че тя издърпа от нея суичъра на Саймън, ала той трябва да е оставил в стаята си в Лайл Хаус още цял куп дрехи. Колко му е да грабнат един пуловер? После се появи скицник и комплект цветни моливи. Стаята на Саймън бе пълна с комикси, нарисувани от него. Ето пак – колко му е да...

Госпожа Енрайт разлисти скицника, като от време на време се спираше на някоя страница. Недовършените рисунки на Саймън. Той никога нямаше да ги остави. Накрая госпожа Енрайт остави на масата едно електрическо фенерче. Същото, което той пхна в торбата си, преди да излезем от Лайл Хаус.

– Саймън се подхлъзна, когато прескачаше оградата – каза тя. – Беше метнал раницата си през рамо и тя падна. Нашите хора бяха по петите му, така че трябваше да я изостави. Тук има нещо, от което той се нуждае много повече от дрехите и моливите си.

Тя отвори тъмносиня найлонова торбичка. Вътре имаше две спринцовки, които приличаха на писалки, първата беше пълна с някаква течност, а другата бе празна.

– Инсулинът, който трябва да замести веществото, което организъмът на Саймън не може да произведе. Инжектира си го с тези спринцовки три пъти дневно.

– А ако не го направи?

Думата взе д-р Давидоф:

– Не искаме да те плашим и да те лъжем, че ако Саймън пропусне дори единствена инжекция, ще умре. Но той вече пропусна сутрешната и сега сигурно се чувства замаян. До утре ще започне да повръща. След два-три дни ще изпадне в диабетна кома.

Той взе торбичката от ръката на торината майка и я постави пред мен.

– Трябва да му я занесем. Но за да го направим, ще се наложи да ни кажеш къде се намира.

Съгласих се да опитам.

В един добър сценарий главната героиня никога не постига целите си още от първия път. Тя трябва да си начертае план, да се натъкне на препятствие, да го заобиколи, да се сблъска с друго, да потърси друг път, после с трето, пак да заобиколи... Едва когато изгради характера си и стане силна, тя може да *заслужи* наградата и да успее.

Моята история бе започнала да се вмести в този отдавна доказал се модел. Поне доколкото можеше да се вмести история, измислена от ученичка по киноизкуство. Или, по-точно, от бивша ученичка по киноизкуство. Клоуи Сондърс, петнайсетгодишна, която иска да стане следващия Стивън Спилбърг, и чиито мечти да пише и режисира касови холивудски филми рухнаха в деня, в който получи първата си менструация и заживя живот, какъвто някога си бе представяла, че ще заснеме с кинокамера.

Тъкмо тогава започнах да виждам духове. След странното си поведение в училище бях откарана от мъжете с бели престилки в дом за групово пребиваване на психически разстроени деца. Работата е там, че аз *наистина* виждах духове. При това, в Лайл Хаус не бях единствената със свръхестествени способности.

Саймън можеше да прави магии. Рей изгаряше хората с голи ръце. Дерек притежаваше нечовешки сили и свръхразвити сетива и, очевидно, много скоро щеше да може да се превръща във вълк. Тори... е, не бях сигурна каква точно бе Тори – може би едно объркано дете, чиято майка, член на управата, я бе настанила в Лайл Хаус.

Саймън, Дерек, Рей и аз осъзнахме, че въдворяването ни на едно и също място не е никакво съвпадение и затова се магнахме от дома. Двете с Рей се оказахме разделени от момчетата и след като избягахме при леля ми Лорън – човекът, на когото вярвах най-много, – се озовах тук, в нещо като лаборатория, ръководена от същите хора, които притежаваха и Лайл Хаус. Сега те очаквах от мен да им помогна да заловят Саймън и Дерек. Е, време е да ви представя и някои от спънките, с които се сблъсках. Затова, като истински разказвач на приказки, аз казах на д-р Давидоф къде да намери Саймън и Дерек.

Първа стъпка: установяване на целта.

– Двете с Рей трябваше да се крием, а момчетата изостанаха, за да ви заблудят с магиите на Саймън – признах на д-р Давидоф. – Рей тичаше пред нас и не чу, но в последната секунда Саймън ме дръпна и ми каза, че ако се разделим, ще се срещнем покъсно на едно определено място.

Втора стъпка: установяване на препятствието.

– Къде е това място ли? Това е проблемът. Аз *не знам* къде е. Говорихме, че имаме нужда от сборен пункт, но всичко се завъртя тъй лудешки! Просто решихме да избягаме, а Дерек заяви, че трябва да го направим същата нощ. Момчетата сигурно са избрали мястото и са забравили, че не са ми го съобщили.

Трета стъпка: описание на обиколния маршрут.

– Всъщност, имам някаква представа – говорихме за някои места. Едно от тях трябва да е било сборният пункт. Бих могла да ви помогна да го намерите. Момчетата ще гледат за мен, така че вероятно ще се крият, докато не се убедят, че съм аз.

Вместо да бягам от тук, по-добре щеше да бъде, ако ги накарам да ме изведат навън и да ме използват за примамка. Ще изброя няколко места, за които никога не сме говорили с момчетата, така че няма да има опасност да ги заловят. Планът ми беше блестящ. Реакцията?

– Ще го имаме предвид, Клоуи. Но засега ще ни кажеш за кои места става въпрос. Щом стигнем там, имаме начин да открием момчетата.

Препятствия. Те са основна част от процеса. Но какво се получи в действителност? Чист провал. Д-р Давидоф и майката на Тори взеха списъка с измислените от мен места и излязоха, като не ми дадоха нищо в замяна – нито отговори, нито направиха някакъв намек защо са ме затворили тук и какво ще стане с мен. Седях, кръстосала крака на леглото си, и се вирах в колието, което държах в ръце, сякаш то беше кристална топка, която можеше да ми даде отговор на всички въпроси. Мама ми го бе дала, когато бях дете и виждах „караконджули“ – духове, както вече знам. Каза, че медальонът ще ги възпира и те наистина спряха да ме навещават. Винаги съм си мислела, че, както казва татко, тези неща са на психологическа основа. Вярвах, че няма да се появяват и те не се появяваха. Но сега не бях толкова убедена.

Дали мама е знаела, че съм некромант? Би трябвало, ако ми се е предало по наследство от нея. Наистина ли колието възпира духовете? Ако е така, силата му сигурно е отслабнала. Дори самият медальон изглеждаше странно – можех да се закълна, че яркочервеният камък бе станал възморав. Едно беше сигурно обаче – той не можеше да отговори на моите въпроси. Трябваше да си отговоря сама.

Отново си сложих колието на шията. Каквото и да искаха от мен доктор Давидоф и останалите, то не беше нещо добро. Никой не заключва децата, на които иска да помогне. Нямах намерение да им кажа как да открият Саймън. Ако той имаше нужда от инсулин, Дерек щеше да му го набави дори ако се наложеше да влезе с взлом в някоя аптека.

Трябваше да се съсредоточа върху задачата да измъкна себе си и Рей от тук. Ала това не беше Лайл Хаус, където единственото препятствие между мен и свободата бе охранителната система. Макар спалнята ми да приличаше на стая в хубав хотел – с двойно легло, килим на пода, фотьойл, писалище и собствена баня, – в нея липсваха прозорци, а от вътрешната си страна вратата нямаше дръжка. Бях се надявала, че Лиз ще ми помогне да избягам. Моята съквартирантка в Лайл Хаус, Лиз, не беше успяла да излезе жива оттам, и когато се озовах тук, аз призовах духа ѝ с надеждата, че ще ми помогне да намеря изход. Имаше само един проблем. Лиз не осъзнаваше, че е мъртва. Съобщих ѝ го по възможно най-внимателния начин. Тя подскочи, нарече ме лъжкиня и изчезна. Може би гневът ѝ вече се бе поохладил. Съмнявах се, ала не можех да чакам. Трябваше да се опитам да я призова отново. Подготвих се за сеанса. Този момент бе толкова неубедителен, че никога нямаше да го използвам в мой филм. Без пукащи свещи, които да хвърлят призрачни сенки върху стените, без прашни черепи, подредени в ритуален кръг, без потири, за които зрителите знаят, че са пълни с червено вино, но тайничко се надяват да е човешка кръв.

Нима опитните некроманти използват свещи и тамян? От малкото, което бях научила за света на свръхестественото, разбрах, че някои от нещата, които виждаме във филмите, са истина. Може би далеч в миналото хората са знаели за некромантите, за вещиците и върколаците и сценариите се основават, макар и бегло, върху стари истини?

Моят метод – ако изобщо бих могла да го нарека така, тъй като го бях използвала само два пъти – се базираше на опита, грешките и няколкото съвета, дадени ми неохотно от Дерек. Като момче, което, макар и едва на шестнайсет, изучаваше предмети на ниво колеж, Дерек обръщаше голямо внимание на достоверността на фактите. Ако не бе сигурен в нещо, изобщо не си отваряше устата. Ала когато го притиснах, ми призна, че

доколкото знае, некромантите призовават духове в два случая: когато се намират на гроба на мъртвеца, или като използват негова лична вещ, така че седнах на пода с кръстосани крака и суичъра на Лиз в ръце.

Представих си Лиз, представих си и себе си, как я издърпвам от чистилището. В началото не се напругах много силно. Последният път, когато съсредоточих всичките си сили, за да призова един дух, бях призовала цели два наведнъж и ги бях запокитила в мъртвите им и погребани тела. Сега не се намирах на ничий гроб, което не означаваше, че някъде тук няма трупове. Така че отначало поддържах ниско нивото на енергията, като постепенно го увеличавах, съсредоточавах се все повече и повече, докато...

– Какво по...? Хей, коя си ти?

Ококорих очи. Пред мен стоеше тъмнокосо момче приблизително на моята възраст; то имаше осанката, външността и арогантно вирнатата брадичка на футболна звезда. Нима бе съвпадение да открия духа на друго дете на това място? В главата ми се прокрадна едно име – името на едно от децата, обитавали Лайл Хаус, което бе отведено от там преди моето пристигане и за което се предполагаше, че е било изпратено в психиатрична клиника, също като Лиз.

– Брейди? – предпазливо попитах аз.

– Да, но аз не те познавам. Не познавам и това място.

Той се завъртя и огледа стаята, после потърка тила си. Щях да го попитам дали е добре, но се спрях. Разбира се, че не е добре. Мъртъв е. Като Лиз.